

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce Ing. J.B.**, bytem ..., *zastoupeného JUDr. Zdeňkem Stárkem, advokátem, se sídlem Chomutov, Beethovenova 16*, proti žalovanému Finančnímu úřadu pro Plzeňský kraj, se sídlem Plzeň, Hálkova 14, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí o návrhu žalobce ze dne 2.1.2015 na zastavení exekuce nařízené exekučními příkazy žalovaného ze dne 9.4.2008, čj. 156926/08/138941/3145 a čj. 157166/08/138941/3145,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu spočívající v nevydání rozhodnutí o návrhu žalobce ze dne 2.1.2015 na zastavení daňové exekuce na srážku ze mzdy, resp. důchodu, nařízené exekučními příkazy žalovaného ze dne 9.4.2008, čj. 156926/08/138941/3145 a čj. 157166/08/138941/3145, z důvodu uplynutí 20leté prekluzivní lhůty k vymáhání nedoplatků.

Žalovaný návrh zamítl rozhodnutím ze dne 30.1.2015, čj. 278047/15/2301-80543-404726. Zdejší krajský soud uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 29.4.2016, čj. 57 Af 10/2015-58, který nabyl právní moci dne 16.5.2016 a nebyla proti němu podána kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Dle žalobce je od tohoto data žalovaný nečinný, když nerozhodl o návrhu žalobce ze dne 2.1.2015.

II. Důvody žaloby

Dle žalobce byl žalovaný do dne podání této žaloby nečinný. Žalobce proto postupoval podle daňového řádu a podal námitku proti nečinnosti, kterou adresoval Odvolacímu finančnímu ředitelství. Odvolací finanční ředitelství zaslalo žalobci vyrozumění (ze dne 25.1.2017, čj. 3651/17/5100-41453-711845), že byl podnět na ochranu proti nečinnosti odložen s odůvodněním (bod 13), že „do současné doby správce daně již obě předmětné daňové exekuce zastavil z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty k 1.1.2014“. Tento údaj se dle žalobce nezakládá na pravdě, neboť žalovaný exekuci nezastavil a nadále ji provádí.

Odvolací finanční ředitelství legalizuje rozhodnutí žalovaného ze dne 21.4.2015, kterým vydal správce daně rozhodnutí o částečném zastavení daňové exekuce čj. 950925/15/2301-80541-402537 a čj. 957597/15/2301-80541-402537, kterými byly částečně zastaveny daňové exekuce srážkami ze mzdy nařízené uvedenými exekučními příkazy. Tato rozhodnutí žalovaného obsahují pouze souhrnnou částku, v níž se exekuce zastavuje, avšak není z ní patrné, kterých exekučních titulů (žalovaný je nazývá položkami) se týká a takto koncipované rozhodnutí je neurčité a tedy nepřezkoumatelné (jako právní úkon neplatné). Z rozhodnutí se nedá vyčíst, které položky jsou vzaty do souhrnného zastavení exekuce. Např. Položky 11 – 20, z exekučního příkazu ze dne 9.4.2008, čj. 157166/08/138941, jsou základní jistiny daně, u nichž nastala prekluze dnem 31.12.2014. Ostatní položky jsou pak příslušenstvím uvedené daně a příslušenství sleduje osud daně, tedy i prekluzi.

Rovněž je právně významné, že žalovaný nezákonně a v rozporu se závaznou judikaturou NS ČR posuzuje počátek běhu prekluzivní lhůty, přičemž žalobci sdělil, že je mu tento fakt znám, ale podle pokynu GFR necht' se jeden každý poplatník svého práva domáhat u soudu samostatně. Rovněž je nepochybné, že žalovaný ve zlém víře vydává rozhodnutí, která jsou nepřezkoumatelná a tak brání žalobci, aby se svého práva domáhal u nezávislého soudu. Je zde tedy naléhavý právní zájem žalobce na vydání řádného rozhodnutí žalovaného ve věci zastavení exekuce.

Žalobce navrhoval připojit ke spisu této žaloby (a učinit je součástí) spisy zdejšího krajského soudu čj. 57 Af 10/2015 a čj. 57 A 96/2016.

Dle žalobce žalovaný dosud neučinil rozhodnutí o návrhu žalobce ze dne 2.1.2015 na zastavení exekuce. Žalobce proto navrhoval, aby soud vydal rozhodnutí: „ I. Žalovaný je povinen rozhodnout o návrhu žalobce ze dne 2.1.2015 na zastavení exekuce A) z exekučního příkazu žalovaného čj. 156926/08/138941/3145 ze dne 9.4.2008 a B) z exekučního příkazu žalovaného čj. 157166/08/138941/3145 ze dne 9.4.2008, a to tak, že žalovaný rozhodne samostatně o zastavení exekuce u jednotlivých exekuvaných položek.“ Dále žalobce

požadoval, aby byla žalovanému uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Dle žalovaného není žaloba na ochranu před nečinností v daném případě důvodná, proto žalovaný navrhoval její zamítnutí.

Ačkoliv krajský soud rozhodnutí žalovaného ze dne 30.1.2015, čj. 278047/15/2301-80543-404726, zrušil, žalovaný nemohl vydat nové rozhodnutí (viz odpověď žalovaného ze dne 16.11.2016, čj. 1900090/16/2300-11450-402318, na dotaz žalobce doručený 25.7.2016). Žalovaný totiž sám průběžně kontroloval lhůty pro vymáhání jednotlivých daňových nedoplatků, a to z důvodu, že lhůta pro vymáhání je svým charakterem lhůtou prekluzivní, k jejímuž uplynutí je žalovaný povinen přihlížet z úřední povinnosti. Tato kontrola je prováděna vždy na začátku příslušného kalendářního roku, neboť lhůta pro vymáhání všech dotčených daňových nedoplatků začala běžet ještě v době účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (§ 70), a proto není možné, aby k prekluzi došlo jindy, než na začátku kalendářního roku. Oba exekuční příkazy (čj. 156926/08/138941/3145 a čj. 157166/08/138941/3145) na srážky ze mzdy, resp. důchodu, totiž od 1.1.2011, kdy nastala účinnost zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, zapříčinily stavění běhu lhůty pro placení daně [§ 160 odst. 4 písm. d) a § 264 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb.], přičemž 20letá maximální objektivní lhůta pro placení daně je počítána od jejího počátku.

Žalovaný ve věci obou daňových exekucí průběžně rozhoduje o částečném zastavení exekucí z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty pro vymáhání daňových nedoplatků. Do současné doby správce daně již obě daňové exekuce zastavil z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty, a to k 1.1.2014 rozhodnutím čj. 957597/15/2301-80541-402537; k 1.1.2015 rozhodnutím čj. 957597/15/2301-80541-402537 ve spojení s rozhodnutím o námitce čj. 1386243/15/2300-11450-402318 a rozhodnutím čj. 950925/15/2301-80541-402537; k 1.1.2016 rozhodnutím čj. 343871/16/2301-80541-402537 a rozhodnutím čj. 343389/16/2301-80541-402537; k 1.1.2017 rozhodnutím čj. 378875/17/2301-80541-402537 a rozhodnutím čj. 378231/17/2301-80541-402537.

Skutečnost, že dosud nedošlo k uplynutí prekluzivní lhůty pro vymáhání veškerých daňových nedoplatků, jejichž úhrada je výše uvedenými exekučními příkazy vynucována, neznamená, že by žalovaný byl nečinný. Rovněž nelze přisvědčit názoru žalobce, že by žalovaný posuzoval v rozporu se závaznou judikaturou NS ČR počátek běhu prekluzivní lhůty. Způsob výpočtu prekluzivní lhůty byl žalobci vysvětlen např. v odpovědi žalovaného ze dne 16.11.2016, závaznost judikatury v oblasti kontinentálního práva byla žalobci vysvětlena ústně. Žalovaný kategoricky odmítl, že by vědomě postupoval nezákonně při výpočtu prekluzivní lhůty vymáhaných nedoplatků a že by dokonce Generální finanční ředitelství vydalo pokyn, kterým by každému poplatníkovi doporučovalo domáhat se svých práv soudní cestou.

IV. Replika žalobce

Žalobce podal žalovanému návrh na zastavení exekuce z důvodu zániku práva. Žalovaný návrh zamítl a Krajský soud v Plzni rozhodnutí žalovaného zrušil. V mezidobí do rozhodnutí krajského soudu vydal žalovaný rozhodnutí o částečném zastavení exekuce, z něhož však nebylo patrné, které konkrétní exekuční povinnosti jsou jím dotčeny. Je zde tedy pravomocné rozhodnutí o zastavení exekuce, které je však jako právní úkon neurčité, nelze ho přiřadit k jednotlivým položkám exekučního příkazu a podle obecných ustanovení o právních úkonech je tedy neplatné.

Rovněž je právně významné, že proti rozhodnutí o zastavení exekuce není přípustný opravný prostředek a žalobce se ocitl v procesním vakuu, neboť nezná, co bylo zastaveno a jaký je konkrétní stav jeho závazku. Vzhledem k tomu, že jsou v exekučních příkazech exekučovány zároveň nedoplatky na DPH spolu s penále (jako příslušenství daně, které sdílí osud daně) není na jisto postaveno, zda byla zastavena exekuce jistiny DPH (prekluze k 1.1.2015) a zda nastalo zastavení i u penále, které sdílí osud daně a prekluduje s ní.

Je pravda, že žalobce několikrát jednal ústně s žalovaným, který mu poskytoval jakási vysvětlení, ale vztah mezi žalobcem a žalovaným je řešen podle procesních předpisů, v nichž nemá místo vysvětlování, ale jen postup podle zákona. Ten je takový, že žalobce podá návrh a žalovaný o něm rozhodne tak, aby toto rozhodnutí bylo přezkoumatelné jak co do formy, tak co do obsahu. Takové rozhodnutí vydáno dosud nebylo a stále není na jisto postaveno, které exekučované položky jsou dotčeny zastavením exekuce.

Žalobce využil práva podat námitku, žalovaný ji v plné výši vyhověl, ale rozhodnutí nezrušil, jak mu přikazuje zákon, ale rozhodnutí změnil a exekuci částečně zastavil ve vyšší částce než původně, aniž je opět známo, co vlastně bylo změněno.

Za zcela zásadní považoval žalobce stav, kdy nebylo rozhodnuto o jistině DPH z exekučního příkazu ze dne 9.4.2008, čj. 157166/08/138941/3145, pod položkou 001 v pořadí 11 – 20, přičemž od této jistiny se odvíjí i prekluze prakticky všech ostatních položek penále.

V. Posouzení věci krajským soudem

Právní hodnocení

A.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení), k nimž soud přihlíží kdykoliv za řízení dle § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) a § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (*dále jen „o.s.ř.“*).

Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon*

s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Usnesením zdejšího krajského soudu ze dne 19.12.2016, čj. 57 A 96/2016-14, byla podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítnuta obdobná žaloba žalobce na ochranu proti nečinnosti žalovaného jako nepřipustná, neboť žalobce neprokázal, že bezvýsledně vyčerpal prostředky stanovené procesním předpisem k ochraně proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 odst. 1 s.ř.s.).

V této právní věci žalobce již ve smyslu § 79 odst. 1 s.ř.s. bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis – zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „d.ř.“ nebo „daňový řád“*) – stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu (žalovaného), když v souladu s § 38 d.ř. podal podáním ze dne 25.12.2016 k Odvolacímu finančnímu ředitelství podnět k ochraně proti nečinnosti žalovaného správního orgánu při vydání rozhodnutí o návrhu žalobce ze dne 2.1.2015 na zastavení exekuce. Odvolacím finančním ředitelstvím byl podnět žalobce vyrozuměn ze dne 25.1.2017, čj. 3651/17/5100-41453-711845, podle § 38 odst. 4 d.ř. odložen, když nebyl shledán důvodným. Žalobce pak v souladu s § 80 s.ř.s. podal v zákonné lhůtě dne 13.2.2017 tuto žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Jsou tak splněny podmínky řízení a soud mohl přistoupit k rozhodnutí ve věci samé.

Při rozhodování o žalobě soud postupoval podle § 81 odst. 1 s.ř.s., podle něhož *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí*. Podle odst. 2 *je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon*. Podle odst. 3 *soud zamítne žalobu, není-li důvodná*.

O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

Žaloba není důvodná.

B.

V návrhu ze dne 2.1.2015 (žalovanému doručeném 5.1.2015) žalobce navrhoval zastavit výkon rozhodnutí, a to s odkazem na § 70 odst. 2 a § 73 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (*dále jen „zákon č. 337/1992 Sb.“*) a na § 268 a § 269 o.s.ř., podle nichž má být ex offo zastaven výkon rozhodnutí, kterým je prováděna exekuce majetku žalobce (pohledávka z důchodu) a dále i z důvodu řádné opatrnosti. V návrhu žalobce uváděl, že se rozhodnutí, které je podkladem výkonu stalo neúčinným, neboť uplynutím lhůty dvaceti let od konce roku 1994, tedy dnem 31.12.2014, zaniklo ze zákona právo daňový nedoplatek vymáhat a rozhodnutí již nemá exekuční účinky, je exekučně neúčinné.

Návrh se týkal daňové exekuce zahájené exekucními příkazy ze dne 9.4.2008, čj. 156926/08/138941/3145 a ze dne 9.4.2008, čj. 157166/08/138941/3145 na srážky ze mzdy, resp. důchodu žalobce. Žalovaný návrh zamítl rozhodnutím ze dne 30.1.2015, čj.

278047/15/2301-80543-404726. Zdejší krajský soud uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 29.4.2016, čj. 57 Af 10/2015-58, pro nepřezkoumatelnost. Rozsudek nabyl právní moci dne 16.5.2016 a nebyla proti němu podána kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ze správního spisu soud zjistil, že daňová exekuce zahájená exekučním příkazem ze dne 9.4.2008, čj. 157166/08/138941/3145, byla žalovaným částečně zastavena rozhodnutím ze dne 21.4.2015, čj. 950925/15/2301-80541-402537, ohledně částky 125,- Kč, neboť k 1.1.2015 došlo k prekluzi tohoto nedoplatku. Námitku podanou žalobcem proti tomuto rozhodnutí dne 29.4.2015 žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 29.7.2015, čj. 1185765/15/2300-11450-402318. Dále byla tato daňová exekuce částečně zastavena rozhodnutím ze dne 4.3.2016, čj. 343389/16/2301-80541-402537, ohledně částky 615.865,26 Kč, neboť k 1.1.2016 došlo k prekluzi tohoto nedoplatku.

Splatnost všech nedoplatků, které jsou exekučním příkazem ze dne 9.4.2008, čj. 157166/08/138941/3145 vymáhány, nastala ještě v době účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., proto docházelo a bude docházet k uplynutí prekluzivní lhůty pro vymáhání předmětných nedoplatků vždy na počátku kalendářního roku. Správce daně již rozhodl o částečném zastavení daňové exekuce z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty pro vymáhání nedoplatku, k němuž došlo na začátku roku 2015 (rozhodnutí čj. 950925/15/2301-80541-402537) a na začátku roku 2016 (rozhodnutí čj. 343389/16/2301-80541-402537).

Rovněž daňová exekuce zahájená vydáním exekučního příkazu ze dne 9.4.2008, čj. 156926/08/138941/3145, byla částečně zastavena rozhodnutími žalovaného pro uplynutí 20leté prekluzivní lhůty pro vymáhání příslušných nedoplatků. Žalovaný částečně zastavil uvedenou daňovou exekuci rozhodnutím ze dne 21.4.2015, čj. 957597/15/2301-80541-402537, a to ohledně částky 964.959,76 Kč, s odůvodněním, že v případě nedoplatku ve výši 625.531,76 Kč došlo k uplynutí prekluzivní lhůty k 1.1.2014 a nedoplatku ve výši 339.428,- Kč k 1.1.2015. Žalovaný následně rozhodnutím o námitce čj. 1386243/15/2300-11450-402318, daňovou exekuci částečně zastavil v částce 969.872,76 Kč. Dále byla tato daňová exekuce částečně zastavena rozhodnutím žalovaného ze dne 4.3.2016, čj. 343871/16/2301-80541-402537, ohledně nedoplatku ve výši 263.654,- Kč.

Vzhledem k tomu, že splatnost všech nedoplatků, které jsou exekučním příkazem ze dne 9.4.2008, čj. 156926/08/138941/3145 vymáhány, nastala ještě v době účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., docházelo a bude docházet k uplynutí prekluzivní lhůty pro vymáhání jednotlivých nedoplatků vždy na počátku kalendářního roku. Žalovaný již rozhodl o částečném zastavení daňové exekuce z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty pro vymáhání nedoplatků, k němuž došlo na začátku roku 2014 (rozhodnutí čj. 957597/15/2301-80541-402537), na začátku roku 2015 (rozhodnutí čj. 957597/15/2301-80541-402537 ve spojení s rozhodnutím o námitce čj. 1386243/15/2300-11450-402318) a na začátku roku 2016 (rozhodnutí čj. 343871/16/2301-80541-402537).

Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný ve věci daňových exekucí zahájených exekučními příkazy ze dne 9.4.2008, čj. 157166/08/138941/3145, a ze dne 9.4.2008, čj. 156926/08/138941/3145, průběžně rozhodoval o částečném zastavení uvedených exekucí

z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v § 70 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. pro vymáhání příslušných daňových nedoplatků. Ačkoliv tedy zdejší krajský soud rozsudkem ze dne 29.4.2016, čj. 57 Af 10/2015-58, rozhodnutí žalovaného ze dne 30.1.2015, čj. 278047/15/2301- 80543-404726, kterým byl zamítnut návrh žalobce ze dne 2.1.2015 na zastavení obou daňových exekucí, zrušil, nelze o návrhu na zastavení obou daňových exekucí rozhodovat znovu, když žalovaný z úřední povinnosti přihlédl k uplynutí prekluzivní lhůty u konkrétních nedoplatků (včetně nedoplatků k datu 31.12.2014 žalobcem v návrhu z 2.1.2015 zmiňovaných). Zdejší soud již v uvedeném rozsudku připustil, že žalovaný svým postupem po vydání žalobou napadeného rozhodnutí v podstatě výhrady žalobce akceptoval (viz str. 4 rozsudku). Protože však soud vycházel ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, nemohl činit právní závěry z následných úkonů žalovaného.

Pokud žalobce v žalobě namítá, že je žalovaný nečinný, když nerozhodl o návrhu žalobce ze dne 2.1.2015 po té, kdy bylo jeho předchozí rozhodnutí zrušenou soudem, pak je nutno konstatovat, že ze správního spisu je zřejmé (jak je výše uvedeno), že žalobce z úřední povinnosti obě daňové exekuce pro uplynutí dvacetileté prekluzivní lhůty (§ 70 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb.) postupně částečně zastavil, a to nejen ke dni 1.1.2015 a ke dni 1.1.2016, jak je výše uvedeno, ale ke dni rozhodnutí soudu rovněž ke dni 1.1.2017 rozhodnutími čj. 378875/17/2301-80541-402537 a čj. 378231/17/2301-80541-402537, jak uvedl ve vyjádření k žalobě. Daňové exekuce tedy byly částečně zastaveny i v souladu s návrhem žalobce ze dne 2.1.2015. Nelze tedy dospět k závěru, že je žalovaný nečinný, když nerozhodl o návrhu žalobce na zastavení daňové exekuce k datu 31.12.2014 uvedenému v návrhu ze dne 2.1.2015.

Uvádí-li žalobce v žalobě, že rozhodnutí o částečném zastavení daňových exekucí obsahují pouze souhrnnou částku, v níž se exekuce zastavuje, avšak není patrné, kterých exekučních titulů (dle žalovaného položek) se týká, a označuje-li žalobce takto koncipované rozhodnutí za neurčité a tedy nepřezkoumatelné, pak to není tvrzení, kterým by se soud měl zabývat v rámci řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, ale tyto námitky měl žalobce uplatnit v žalobách proti jednotlivým rozhodnutím o částečném zastavení daňové exekuce, obdobně jak tomu bylo v žalobě vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 57 Af 10/2015. Obdobně je tomu v případě tvrzení žalobce v replice, že žalovaný vyhověl námitce podané žalobcem proti rozhodnutí, ale rozhodnutí nezrušil, jak mu zákon přikazuje, ale změnil a exekuci částečně zastavil ve vyšší částce než původně, aniž je známo, co bylo změněno. A rovněž v případě tvrzení, že nebylo rozhodnuto o jistině DPH z exekučního příkazu ze dne 9.4.2008, čj. 157166/08/138941/3145. Tyto námitky směřují vůči rozhodnutím o částečném zastavení daňové exekuce vydaným žalovaným a nelze se jejich důvodností zabývat v řízení na ochranu proti nečinnosti žalovaného.

Závěr

Žaloba není důvodná, soud ji proto podle § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítnul.

VI. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 28. dubna 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová